

Sygn. akt I PZ 14/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. B.

przeciwko M. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 września 2014 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 19 marca 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 9 stycznia 2014 r. o sygn. akt VII Pa .../13, w sprawie z powództwa A. B. przeciwko M. B. o zapłatę.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie 17 lutego 2014 r. doręczony został pełnomocnikowi powódki wyrok Sądu Okręgowego z 9 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa .../13, którym sąd drugiej instancji uchylił w całości zaskarżony apelacją strony pozwanej wyrok sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę do rozpoznania sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu sądowi orzeczenie o kosztach postępowania

apelacyjnego. Dnia 14 marca 2014 r. pełnomocnik powódki wniósł skargę kasacyjną od wskazanego wyżej wyroku Sądu Okręgowego. Sąd wskazał, że wyrok ogłoszony przez Sąd Okręgowy w dniu 9 stycznia 2014 r. jest wyrokiem sądu drugiej instancji, ale nie kończy postępowania w sprawie, lecz przekazuje tę sprawę do rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Skarga kasacyjna od takiego wyroku nie jest zatem dopuszczalna z mocy ustawy. Z uwagi na profesjonalizm pełnomocnika powódki, potwierdzany wskazaniem na pismach procesowych tytułem zawodowym ich autora, nieodzowne zdaniem Sądu Okręgowego jest wskazanie, że w aktualnym stanie prawnym, w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania stronie przysługuje zwykły środek odwoławczy w postaci zażalenia do Sądu Najwyższego. Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ i 2 k.p.c. w z związku z art. 394 § 2 k.p.c. termin do wniesienia takiego zażalenia jest tygodniowy i liczy się od daty doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem, a jeśli strona nie żądała w terminie przepisany doręczenia orzeczenia zapadłego na rozprawie - od ogłoszenia tego orzeczenia. Dla powódki termin do wyniesienia zażalenia upłynął z dniem 24 lutego 2014 r. W konsekwencji Sąd Okręgowy odrzucił wniesioną w imieniu powódki skargę kasacyjną jako niedopuszczalną.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej powódka domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia. W uzasadnieniu zażalenia skarżąca wskazała, że orzeczenie Sądu Okręgowego zostało oparte o ustalenie, że skarżony skargą kasacyjną wyrok nie kończył postępowania w sprawie, które jest w ocenie powódki ustaleniem błędnym, ponieważ przekazanie przez sąd pracy sprawy do ponownego rozpoznania sądowi cywilnemu, a taką treść ma skarżony skargą kasacyjną wyrok, jest jak najbardziej orzeczeniem kończącym sprawę w obszarze prawa pracy. Sąd, do którego sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, w rzeczywistości rozpozna ją od bowiem jako sąd cywilny. W takiej sytuacji przekazanie do ponownego rozpoznania ma charakter zakończenia merytorycznego sprawy w takiej postaci w jakiej ona została wszczęta, czyli jako roszczenie powódki z zakresu prawa pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Natomiast w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania stronie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 1¹ k.p.c.). Powyższego nie zmienia okoliczność, że wyrokiem z 9 stycznia 2014 r. sąd drugiej instancji – sąd pracy i ubezpieczeń społecznych - uchylił w całości zaskarżony apelacją strony pozwanej wyrok sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę do rozpoznania sądowi pierwszej instancji – sądowi cywilnemu. Odnosząc się do podnoszonej w zażaleniu argumentacji wskazać należy, że w art. 398¹ § 1 k.p.c. ustawodawca posłużył się pojęciem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie „w sprawie” (por. odnośnie wcześniejszego stanu prawnego nieposługującego się dopełnieniem „w sprawie” uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego składu siedmiu sędziów z 31 maja 2000 r. III ZP 1/00, OSNC 2001 nr 1, poz. 1). Wskazane przepisy procesowe przez „sprawę” określają poddany rozstrzygnięciu sądu stosunek regulowany przepisami prawa materialnego. Przez „sprawę” należy rozumieć całość sporu będącego przedmiotem postępowania jurysdykcyjnego. W rozumieniu art. 1 k.p.c., mogą to być sprawy cywilne wynikające ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz z prawa pracy, a także w innych sprawach, do których mają zastosowanie przepisy kodeksu (uchwała Sądu Najwyższego z 6 października 2000 r., III CZP 31/00, OSNC 2001 nr 2, poz. 22). Użyte w art. 398¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „wydany przez sąd drugiej instancji prawomocny wyrok kończący postępowanie w sprawie” wyłącza dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku sądu drugiej instancji uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2012 r., II UZ 47/11, LEX nr 1163338). W związku z powyższym Sąd Okręgowy prawidłowo

odrzuć wniesioną przez pełnomocnika powódki skargę kasacyjną jako niedopuszczalną.

Równocześnie stwierdzić należy, że ze względu na legitymowanie się przez pełnomocnika powódki statusem prawnym profesjonalnego pełnomocnika procesowego, którego powinnością jest znać zasady i środki zaskarżania orzeczeń sądowych, nie było podstaw i uzasadnienia prawnego do potraktowania sporządzonej w imieniu powódki skargi kasacyjnej jako zażalenia, zważywszy ponadto na to, że także w uzasadnieniu rozpoznawanego zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej skarżąca nadal podtrzymuje twierdzenie o dopuszczalności wniesionej skargi kasacyjnej, zamiast wyłącznie dopuszczalnego zażalenia oraz na upływ terminu do wniesienia zażalenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2012 r., II PZ 19/12, LEX nr 1235836).

W takich okolicznościach sprawy Sąd Najwyższy, rozpoznając zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej, nie miał procesowych możliwości weryfikowania twierdzeń kwestionujących prawidłowość innego orzeczenia, tj. wyroku sądu drugiej instancji uchylającego zaskarżony apelacją strony pozwanej wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do rozpoznania sądowi pierwszej instancji - sądowi cywilnemu, które powódka zaskarżyła niedopuszczalnym środkiem odwoławczym (skargą kasacyjną zamiast zażaleniem).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.